

במדינה

(המשך מעמוד 8)

ללא ביום בטלויזיה, ונגעה ללב בכנותה. כשצעק אחד השובתים: „איפה אתם, יהודי ירושלים?“ היה זה השאלה באוויר החורפני. האמת הפשוטה היתה שבאחריה של ישראל 1970 שום פעולה ספונטאנית אינה מושכת המונים. הכל המתווכח למסע המפוברק, ה-מאורגן, המתוכנן על-ידי בירוקרטיה מסר-רבלת, שריח של חוסר-כנות נדף ממנו ל-מרחקים.

היה זה רק חלק מן האווירה הישראלית הכללית, שבה הוחנק זה מכבר כל זיק של פעולה ציבורית אותנטית וספונטאנית, ש-בה מנגנונים מפלגתיים משומנים מדברים בשם „הציבור“ ומפברקים כל פעולה „ציר-בורית“, שבה גם העניין הנעלה ביותר נר-פל קורבן לשיגרת „אמצעי התקשורת“ ו-טיפול „המוסדות המוסמכים“.

עסקים

המיכרז המוזר של

„סולל בונה“

כאשר הוחלט ביולי השנה לבנות מקלטים בבתי-הספר בורוכוב וכצולטון בגבעתיים, פירסמה העירייה מיכרז. חמש הצעות הרו-גשו למיכרז זה — ביניהן אחת של סולל בונה, שהיתה זולה, ב-7,599 ל"י מההצעה הזולה ביותר — סכום המהווה שני אחוזים מסכום ההצעה.

מחיר משונה. כשעיינו חברי ועדת ה-מיכרזים, בראשות סגן ראש העיר פנחס זומר, בהצעה של סולל בונה, גילו דבר לא מקובל בהחלט: בהצעה היתה הסתייגות בה נאמר, כי המחיר איננו כולל את השינויים במחירים כתוצאה מההתייקרות שעליה הרו-כרו באוגוסט 1970. כיוון שבעת הגשת ההצעה כבר היתה ידועה עליית המחירים, היה ברור שמחיר ההצעה איננו ריאלי.

ועדת-המיכרזים החליטה לפנות אל סולל בונה על-מנת לברר אם הם מוכנים ל-הסיר את הסתייגותם. תשובת סולל בונה היתה שלילית, אך מאוחר יותר שלחה הנהלת סולל בונה מכתב בו הודיעה שהיא מוכנה להוריד את ההסתייגות — בתנאי שיוסיפו לה 4,200 לירות.

מסרבים לביקורת. כאן התערור חבר מועצת עיריית גבעתיים, יעקב פינר (גח"ל) הודיע שצורת המו"מ נוגדת את עקרון ה-מיכרז, הציע לקבל את ההצעה הבאה אח-רי הצעת סולל בונה — זו של חברת אלייקים. כאשר לא התקבלה הצעתו, החליט לצאת למערכה. הוא שלח מכתבים למבקר העירייה ולמחלקה לביקורת בעיריית של משרד הפנים, בהם טען: „כל המו"מ עם סולל בונה כפי שנעשה טומן בחובו סימנים בלתי אסטטיים לגבי מהימנות המו"מ וה-מידע שיכול היה להימסר על-ידי נציגי ה-עירייה הנ"ל. כידוע, אחד מסגני ראש העירייה, מר הלרשטיין, משמש כמנהל ב-סולל בונה. במכתביו גם התלונן פינר ש-הפרוטוקולים לא נרשמים כפי שמחייב ה-חוק, בוועדת-המיכרזים של עיריית גבעתיים. כעבור ימים מספר הגיע מבקר מטעם מ-שרד הפנים לעיריית גבעתיים. כאשר ניגש לבידוק, גילה שחקירת הפרשה כרוכה ב-חקירה הרבה יותר יסודית. אך מהננס ה-עיר, נחמיה גיטשטיין, סירב להמשיך ולה-ציג בפניו מיסמכים. למבקר לא נותר אלא לחזור לירושלים בידים ריקות.

תפנה לכאן, תפנה לשם. כאשר פנה כתב העולם הזה לסגן ראש עיריית גבעתיים, ישעיהו הלרשטיין — שאיננו סתם מנהל בסולל בונה, אלא מנהל סניף רמת-גן — אותו סניף המטפל בעיריית גבע-תיים — הגיב הלה: „אני לא יודע על מה המהומה. כאשר סוכם בעיריית גבעתיים ש-יפנו לסולל בונה על-מנת לקבל פרטים נר-ספים, פינר לא התנגד בכלל. לפתע הוא החל עושה רעש מכל העניין. אני רוצה לומר לך, שבמצב של היום אין שום בע-יות לאף קבלן להשיג עבודות — ובודאי שלא לסולל בונה. אין שום צורך להשתמש בטריקים כאלו. מאז שאני מנהל בסולל בונה, התפטרתי מוועדת המיכרזים וכלל אינני עוסק בנושא זה.“

„בכלל, סולל בונה זה לא עסק פרטי ש-לי ועוד משהו: בענייני מיכרזים של עיריית גבעתיים אנחנו לא מטפלים. מטפל ב-זה מרכז סולל-בונה. תפנה לשם.“

אך כאשר פנה הכתב למיכרז סולל בונה בתל-אביב הופתע ממלא-מקום הדובר, יצחק עשת, מכך שהכתב פנה אליו: „בענייני סו-לל בונה בגבעתיים תפנה בבקשה למנהל

שאלות רבות נצבות בפני האשה הנשואה בחברה המתקדמת בימינו, בעית חי המין היא אחת הקריטיות.

בספר

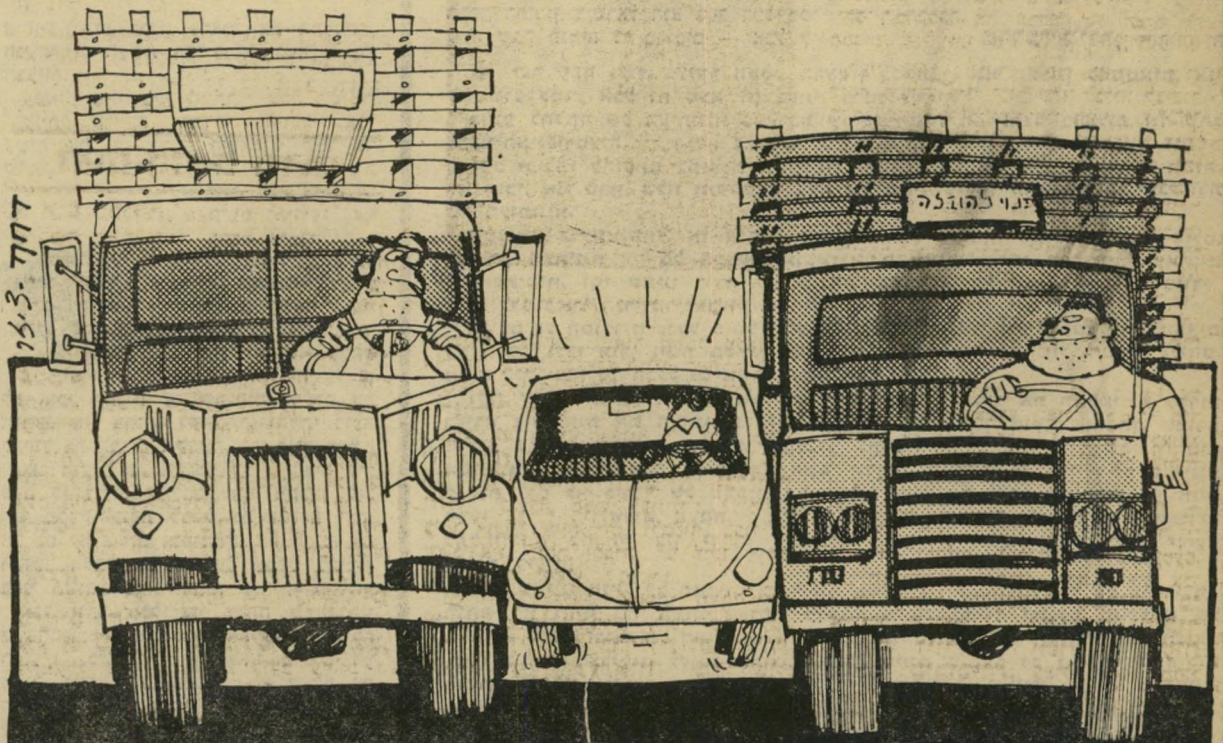
חיי-המין והאשה הנשואה מאת ד"ר יוסטוס צ'סר

דיון מעמיק וגלוי לב בשאלות המעסיקות כל אשה מודרנית. הדרך לנשואין מאושרים יותר. מימד חדש ניתן בספר לבעיות יחסי מין שמחוץ לנשואין ולמעמדה של האשה לאור התמורות שעברו על החברה המערבית.

המחבר אחד מגדולי הסקסולוגים בעולם אינו נרתע מלהתמודד בספר זה עם בעיות שהיו זמן רב בחזקת טאבו בל יעבור.

המחיר 7 ל"י

הוצאת מסדה בע"מ

השאר לנו את הנהיגה-סע באגד